

følge Forfatteren i hans Sandsynlighedsbevis for, at de sociale Forskelligheder indenfor Landbefolkningen ikke give sig Udslag i Idiotiens Udbredelse, og ved Anvendelsen af en mere rationel Methode faar man saa smaa Tal, at man ikke kan udtale nogen Slutning. — Meget interessante Oplysninger meddeles om den nedarvede Disposition, og det synes afgjort, hvad der ogsaa stemmer med andre Resultater af Arvelighedsstatistiken, at aandelige Abnormiteter ere hyppigere hos de Aandssvages Mødre end hos deres Fædre. Afhandlingen slutter med en Redegørelse for de Aandssvages sjælelige og legemlige Tilstand.

H. Westergaard.

Thorvald Kornerup, cand. polit.: Sygekasse-Spørgsmaalets Behandling i Danmark siden 1861, med et Tillæg. Thaning og Appel. 84 Sider. Kbhavn. 1891.

Lovforslaget om anerkendte Sygekasser er under dets Behandling i Rigsdagen undergaaet en stor Mængde Ændringer, betinget af de forskellige Synspunkter, som have gjort sig gældende. Som Følge heraf er det til Slutning blevet vanskeligt at bevare Overblikket selv for dem, som have beskæftiget sig nærmere med den paagældende Sag. Det turde derfor være alt andet end overflødigt, naar Forf. af ovenfor nævnte Skrift har sat sig som Opgave, at forfølge Sygekassespørgsmaalets Udvikling fra Lavstvangens Ophør ved Udløbet af 1861 og indtil Dato. Han tilsigter hermed »at faa de sammenfiltrede Traade pillede ud fra hverandre, og derigennem muligvis bidrage til en Løsning af den Knude, som Rigsdagsforhandlingerne have strammet saa fast, at der tilsyneladende kun er ringe Udsigt til en Forstaaelse«.

Samtidig med at holde Revue over Hovedpunkterne i de stillede Forslag og Ændringsforslag, benytter Forf. Lejligheden til at kritisere det foreslaaede. Han fremkommer herunder med flere træffende Udtalelser, f. Ex. hvor han paaviser det farlige i de Bestemmelser, som skulle mulig-

følge Forfatteren i hans Sandsynlighedsbevis for, at de sociale Forskelligheder indenfor Landbefolkningen ikke give sig Udslag i Idiotiens Udbredelse, og ved Anvendelsen af en mere rationel Methode faar man saa smaa Tal, at man ikke kan udtale nogen Slutning. — Meget interessante Oplysninger meddeles om den nedarvede Disposition, og det synes afgjort, hvad der ogsaa stemmer med andre Resultater af Arvelighedsstatistiken, at aandelige Abnormiteter ere hyppigere hos de Aandssvages Mødre end hos deres Fædre. Afhandlingen slutter med en Redegørelse for de Aandssvages sjælelige og legemlige Tilstand.

H. Westergaard.

Thorvald Kornerup, cand. polit.: Sygekasse-Spørgsmaalets Behandling i Danmark siden 1861, med et Tillæg. Thaning og Appel. 84 Sider. Kbhavn. 1891.

Lovforslaget om anerkendte Sygekasser er under dets Behandling i Rigsdagen undergaaet en stor Mængde Ændringer, betinget af de forskellige Synspunkter, som have gjort sig gældende. Som Følge heraf er det til Slutning blevet vanskeligt at bevare Overblikket selv for dem, som have beskæftiget sig nærmere med den paagældende Sag. Det turde derfor være alt andet end overflødigt, naar Forf. af ovenfor nævnte Skrift har sat sig som Opgave, at forfølge Sygekassespørgsmaalets Udvikling fra Lavstvangens Ophør ved Udløbet af 1861 og indtil Dato. Han tilsigter hermed »at faa de sammenfiltrede Traade pillede ud fra hverandre, og derigennem muligvis bidrage til en Løsning af den Knude, som Rigsdagsforhandlingerne have strammet saa fast, at der tilsyneladende kun er ringe Udsigt til en Forstaaelse«.

Samtidig med at holde Revue over Hovedpunkterne i de stillede Forslag og Ændringsforslag, benytter Forf. Lejligheden til at kritisere det foreslaaede. Han fremkommer herunder med flere træffende Udtalelser, f. Ex. hvor han paaviser det farlige i de Bestemmelser, som skulle mulig-

gøre Overflytning fra en anerkendt Sygekasse til en anden. Men paa den anden Side er der rigtignok løbet Bemærkninger ind, som smage stærkt af Studereværelset. Man faar blandt andet gentagne Gange det Indtryk, at han er gaaet ud fra den mærkelige Forudsætning, at Bestyrelsen af Sygekasser vil savne ethvert Spor af bon sens. Imidlertid er der, som sagt, endel godt i Kritiken, saa at man vil kunne have Udbytte af at gøre sig bekendt med den.

Forf. nøjes dog ikke med denne mere negative Virksomhed, men giver ogsaa sit positive Bidrag. Han anviser — nemlig en efter hans Skøn mere »planmæssig« Ordning end den, som Regering og Rigsdag hidtil have benyttet som Grundlag, forført af den i 1885 nedsatte Kommission. Rette Vedkommende maa afgøre, om de ville betræde den saaledes anviste Vej. Dersom Pladsen tillod Anmelderen at sige sin Mening om den, vilde det ikke blive nogen anbefaling, hvilket skyldes, at jeg ønsker Sygekasseinstitutionen stillet langt mere frit, end K. tilsigter. Navnlig finder jeg det betænkeligt, at ville tvinge alle Sygekasser over i de anerkendtes Række, hvor logisk end en saadan Fremgangsmaade kan tage sig ud paa Papiret.

Et skal dog indrømmes, nemlig at Fattigloven af 1891 maa influere væsenlig paa en eventuel Sygekasselov særlig paa den Del, som vedrører det Offenliges Medhjælp. Skønt Forf. ikke kommer nærmere ind herpaa, tør jeg maaske tilføje et Par Ord i den Anledning. Som bekendt, er det ved Fattigloven fastslaaet, dels at Kommunerne skulle yde en Sygekasses Medlemmer, efterat Sygekassens Hjælp er ophørt, fortsat Kur, Pleje og Underhold i samme Varighed og Omfang, som Kassen havde paataget sig (§ 63), dels at det Offenlige kan yde fri Læge og Befordring efter denne, uden at saadant betragtes som Fattighjælp (§ 44). Dersom nu den sidst nævnte Præstation blev obligatorisk overfor Medlemmer af anerkendte Sygekasser (o: Ubemidlede), i Forbindelse med deres Hustruer og Børn, vilde disse Sygekasser have faaet en fyldig Støtte af det Offenlige, og Moderationen for Hospitalsophold kunde da overlades til fri

Overenskomst. Men i saa Tilfælde maatte rigtignok Embedslægerne, som under disse Omstændigheder næppe kunde overkomme at paatage sig privat Praxis, have en betydelig Forhøjelse af Gagen, ligesom ogsaa deres Antal sandsynligvis i Tidens Løb maatte forøges. Udsigten hertil kan, vel at mærke, ikke virke afskrækkende, eftersom det samme muligvis turde blive nødvendigt, selv om der ingen Sygekasselov udkommer. Det vil da nemlig komme til at bero paa, om Fattiglovens § 44 benyttes i stort Omfang eller ikke. Sker det første, kan man selvfølgelig ikke vælte denne Byrde over paa Embedslægerne uden passende Vederlag, forsaavidt man da ogsaa i Fremtiden ønsker disse Poster besatte.

Th. Sørensen.

Maurice Block: Følgerne af en Strejke. Oversat ved Georg Sick. Høst og Søns Forlag. 108 Pag. Kbhavn 1891.

Benyttende Novelleformen som et ganske løst Overkast, henvender den bekendte Forf. sig til Arbejderne, for at klare deres Begreber om forskellige Spørgsmaal, som mere eller mindre staa paa Dagsordenen for dem. Han indprenter saaledes Arbejderne — ikke mindst de unge — Forsynlighedens Betydning, drøfter Normalarbejdsdagens Betimelighed, advarer mod at foretage Strejker i Blinde, og kritiserer Socialismens af Taage omhyllede Fremtidssamfund. Bogen kan dog ogsaa anbefales Læsere udenfor Arbejderkredsene. Det er nok muligt, at disse ville tage et Forbehold hist eller her. Anmelderen er f. Ex. tilbøjelig hertil for Normalarbejdsdagens Vedkommende, idet Forf. ganske ser bort fra de hygieiniske Hensyn. Men alligevel lod sig vel nok opnaa Enighed om det Ønske, at den let læselige Bog kom rette Vedkommende ihænde.

Uheldigvis er der jævnlig et langt Spring fra Ønske til Virkelighed. Men for at fremme Formaalet, tilbyder den